

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **Mgr. M.**, bytom M., zastúpeného advokátkou JUDr. T., Z., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach**, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-29/PP-AD-2008 zo dňa 6.8.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/110/2008-41 zo dňa 26.2.2009, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/110/2008-41 zo dňa 26.2.2009 **m e n í** tak, **že rozhodnutie žalovaného č. KRP-29/PP-AD-2008 zo dňa 6.8.2008 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. p. ORP-10-79/OD-MI-2008 zo dňa 11.7.2008 z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa náhrada trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRP-29/PP-AD-2008 zo dňa 6.8.2008, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ SR Michalovce č. p. ORP-10-79/OD-MI-

2008, zo dňa 11.7.2008 o nevydaní zbrojného preukazu žalobcovi s poukazom na skutočnosť, že žalobca nespĺňa podmienku bezúhonnosti v zmysle § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive (ďalej len zákon). O trovách rozhodol krajský súd tak, že právo na ich náhradu žalobcovi nepriznal.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že správne orgány konali v súlade so zákonom, ak žalobcovi nevydali zbrojný preukaz na tom skutkovom základe, že žalobcu nemožno považovať za bezúhonnú osobu podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona z dôvodu, že z predloženého odpisu z registra trestov bolo zistené, že žalobca bol odsúdený za úmyselný trestný čin na trest odňatia slobody nepodmienečne a od zahľadania odsúdenia neuplynulo 10 rokov.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie a navrhol ho zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Krajskému súdu vytýkal, že sa nezaoberal a nevysporiadal s námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že žalovaný v rozhodnutí neuviedol, akými právnymi úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov. Právne posúdenie veci považoval za nesprávne z dôvodu, že trestným rozkazom 4T 440/2000 zo dňa 14.9.2000 vydaným Okresným súdom v Michalovciach bol odsúdený za nedbanlivostný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 2 TZ účinného do 31.12.2005 a aj za úmyselný trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d/ TZ, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov nepodmienečne. Argumentoval, že v čase ukladania trestu platila absorpčná zásada, v zmysle ktorej sa použila trestná sadzba najprísnejšieho trestného činu, teda trest sa vymeral podľa trestnej sadzby za neúmyselný trestný čin ublíženia na zdraví a nie za úmyselný trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Podľa jeho názoru preto neboli dané zákonné podmienky v zmysle § 19 ods.1 písm. b/ zákona pre to, aby mu nebol vydaný zbrojný preukaz.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalobca požiadal dňa 13.6.2008 o vydanie zbrojného preukazu. Prvostupňový správny orgán svojím rozhodnutím č.p. ORP-10-79/OD-MI-2008 zo dňa 11.7.2008 žalobcovi zbrojný prekaz nevydal z dôvodu, že ho nebolo možné považovať za bezúhonnú osobu podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona, nakoľko bol 14.9.2000 právoplatne odsúdený Okresným súdom v Michalovciach pod sp. zn. 4T 440/00 za trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 TZ a za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm. d/ TZ, za čo bol odsúdený k trestu odňatia slobody nepodmienečne na 7 mesiacov a odsúdenie bolo zahladené dňa 2.3.2004.

Na odvolanie žalobcu žalovaný svojím rozhodnutím zo dňa 6.8.2008 č. p. KRP-29/PP-AD-2008 prvostupňové rozhodnutie potvrdil s poukazom na § 19 ods. 1 písm. b/ zákona podľa ktorého žalobca nie je bezúhonnou osobou.

Počas konania na odvolacom súde Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 15/06-95 zo dňa 20.5.2009 v bode 1. rozhodol, že ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/, b, c/ a ods. 2 písm. a/, b/ zákona nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 prvou vetou a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s čl. 35 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedený nález bol dňa 1.10.2009 vyhlásený v Zbierke zákonov pod č. 382/2009.

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze konštatoval, že stanovenie rozsahu bezúhonnosti v rozsahu § 19 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a ods. 2 písm. a/, b/ zákona svojim širokým záberom postihuje aj konania, ktorých sa v minulosti dopustili žiadatelia o zbrojnú licenciu alebo prekaz a ktoré nie sú v príčinnej súvislosti s verejným záujmom proklamovaným v zákone, a to zabezpečiť, aby sa osoby, ktoré majú sklón k násiliu alebo sa v minulosti dopustili trestnej činnosti so zbraňou, nemohli tejto činnosti dopúšťať opakovane. Argumentoval, že napadnuté ustanovenia zákona predstavujú súbor noriem, ktoré bez ďalšieho rozumného výkladu evokujú zo strany osôb, ktoré sa dopustili v minulosti konaní, ktoré nie sú spojené so zneužitím strelných zbraní a streliva a ktoré taktiež nemožno spájať so sklónmi k násiliu, nebezpečie vo vzťahu k ochrane ľudských práv a základných osôb.

Ústavný súd ďalej uviedol, že v danom prípade zákonodarca výkonnej moci, ktorú predstavujú orgány verejnej moci vykonávajúce dozor nad povoľovaním a nakladaním so zbraňami a strelivom, zveril možnosť neudelit' takýto súhlas alebo ho odňať osobe, ktorá ho vlastnila, pričom už samotné toto vymedzenie odporuje princípu del'by moci spôsobom, ktorý odporuje zásadám implikovaným v koncepcii demokratického právneho štátu obsiahnutým v čl. 1 ods. 1 ústavy. Konštatoval, že ustanovenia § 19 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona súvisia aj s ochranou nadobudnutých práv fyzických osôb, ktoré nadobudli predchádzajúce zbrojné licencie alebo preukazy a v dôsledku novej charakteristiky bezúhonnosti prestali byť bezúhonné a tým došlo k obmedzeniu ich základných ľudských pravá a slobôd.

Podľa názoru Ústavného súdu čl. 13 ústavy smeruje jedine voči tým zákonným obmedzeniam základných práv a slobôd, ktoré sa predpokladajú priamo v texte príslušného článku ústavy a len takýmto spôsobom možno dokumentovať, že vymedzenie bezúhonnosti a spoľahlivosti presahuje verejný zákon deklarovaný v zákone a dochádza tu k narušeniu základných práv a slobôd jednej skupiny občanov, ktorá sa uchádza o zbrojnú licenciu alebo preukaz. Tým, že takto stanovená podmienka vylučuje túto skupinu z možnosti uchádzať sa o zamestnanie, ktorého podmienka je aj držba zbrane a streliva, je takéto vymedzenie v nesúlade s čl. 35ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 prvou vetou a čl. 13 ods. 4 ústavy.

Uviedol, že vymedzenie bezúhonnosti a spoľahlivosti upravené v § 19 zákona sa stáva súčasťou trestného postihu, čo je zjavne v rozpore s čl. 49 ústavy, ktorý takýto postih umožňuje len všeobecným súdom za použitia trestného zákonodarstva a tiež narušuje nesúlad s inou skupinou žiadateľov o zbrojný preukaz alebo licenciu.

Podľa článku 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev

a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa § 41a ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Ústavnom súde SR“) právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v Zbierke zákonov Slovenskej republiky.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o Ústavnom súde SR ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak Ústava Slovenskej republiky a na ňu nadväzujúci zákon o Ústavnom súde SR ustanovujú, že nesúladne predpisy sa rušia, znamená to, že dňom vysloveným v publikovanom náleze končí ako účinnosť právneho predpisu, tak zaniká jeho platnosť. V prípade jednotlivých ustanovení sa anulujú nálezom vyrieknuté ustanovenia.

S poukazom na čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v nadväznosti na citované ustanovenie § 41a ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. dňom vyhlásenia nálezu č. k. PL. ÚS 15/06-85 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, t. j. dňom 1.10.2009 stratilo ustanovenie § 19 ods. 1 písm. b/ zákona účinnosť.

Nadobudnutím záväznosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky jeho vyhlásením v Zbierke zákonov je týmto rozhodnutím viazaný každý a vo zvýšenej miere - z hľadiska osobitnej ústavnej zodpovednosti – súdy (viazanosť súdu rozhodnutím ústavného súdu priamo upravuje aj ustanovenie § 135 ods. 1 OSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom, alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná).

Vzhľadom na to, že predmetom súdneho prieskumu podľa ustanovení piatej časti OSP bolo rozhodnutie žalovaného vydané podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. b/ zákona, ktoré vyhlásil Ústavný súd Slovenskej republiky za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky a ktoré stratilo účinnosť, na ktorú skutočnosť znamenajúcu, že kritériá bezúhonnosti aplikované v posudzovanej veci nespĺňali požiadavky súladnosti s ústavou, čím bola dôvodne spochybnená zákonnosť napadnutého rozhodnutia, musel odvolací súd pri rozhodovaní prihliadať, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP (z dôvodu zistenia takej vady v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd náhradu trov konania úspešnému žalobcovi nepriznal s poukazom na ustanovenie § 150 OSP považujúc za dôvody hodné osobitného zreteľa vonkajšie okolnosti majúce za následok zrušenie napadnutých rozhodnutí, ktorých pôvod bol však mimo účastníkov konania, ktoré nevyvolal žalobca a neboli ani v dispozícii žalovaného, ktorý v čase rozhodovania vychádzal z platnej právnej úpravy a nebolo by v súlade s dobrými mravmi zaviazať ho k náhrade trov konania.

P O U Č E N I E : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. novembra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová